

EEN BLADZIJDE VOOR DE JEUGD.

HOE SINT-NICOLAAS ZIJN HELPERS TOT EEN GOEDE DAAD OPWEKTE.

ER heerschte groote opgewondenheid in het Speelgoedland. Het was namelijk aan den vooravond van den dag, dat de goede Sint zijn jaarlijkschen tocht over het aardrijk ondernam, die altijd plaats heeft gedurende October en November van ieder jaar, wanneer hij alvast speelgoed achterlaat, op de daken van alle huizen, waar maar een kleine jongen of meisje woont, die een enkele goede daad bedreef, gedurende de afgelopen maanden.

Zoo schaarden nu alle Speelgoedlandbewoners zich in een kring om de rendiersleden, in afwachting van ieders speciale opdracht, die zij te vervullen zouden hebben tegen dat ze ook naar de aarde gezonden werden, om hun taak te aanvaarden, temidden van het Jonge Volkje.

„Mijn trouwe helpers,” begon hij dus. „Wat ik van jullie verlang, is, dat je mijn jeugdige vrienden hier beneden recht gelukkig zult maken. En nu zal ik jullie eens een groot geheim vertellen: „Onze goede Feeën-Koningin heeft een gouden kroon uitgelooft voor dengeen onder jullie die zijn nieuwen eigenaar, of eigenares, het gelukkigst maakt!”

Die woorden werden begroet met een luid hoera voor de Goede Fee; en met geestdrift rijpte in ieder stuk speelgoed het plan, om de gouden kroon voor zich te winnen, met inspanning van alle krachten.

Zoo namen ze dan mee plaats in de sleden, die zich juist op dat oogenblik in beweging zetten.

Twee volle maanden duurde de tocht. Toen brak eindelijk de eerste December aan, de dag waarop ieder bewoner van Speelgoedland nog even naar zijn hoog gelegen streken terugkeert, om voor het laatst nog eens de revue te passeeren, eer ze vijf December ten tooneele moeten verschijnen.

Nu, met velen van hen zou je meelij gehad hebben, als je ze weer in Speelgoedland hadt zien aankomen. Want er waren er bij die geweldig geleden hadden van hun verblijf op aarde: Een pop bijvoorbeeld had met recht „barstende” hoofdpijn! — Een paard moest voortdurend op de achterste pooten steigeren, omdat zijn voorpooten afgebroken waren. En een automobilist was zóó leelijk te land gekomen met zijn machine, dat hij zélf zoo plat als een schol was, en de wielen van zijn auto allen dienst weigerden, waardoor het dus te bezien bleef, of hij ooit wel weer reisvaardig zou zijn!

Vliegeniers waren er verongelukt bij hoopen; maar gelukkig waren er ook nog wel heële stukken. Zoo wandelden zéér elegant-gekleede poppendames een eindje den Melkweg op; en als ze zich soms wat al te ver verwijderd hadden van Sint's woning, dan kwamen bontgeschilderde motor-omnibussen haar halen.

Tusschenbeide moesten ze voorzichtig de rokjes bijelkaar nemen, want een sproeiwagen kwam af en toe het zaagsel en de houtwol weer afspoelen, wat op dergelijke verzameltijden allerwegen verspreid ligt in Speelgoedland.

Alle spoortreinen werden nog eens zorgvuldig opgezet en nagekeken door bekwame ingenieurs op dit gebied. Kortom er heerschte een drukte en beweging, dat je er haast angstig van zoudt worden, want ieder oogenblik suiste er een luchtmachine neer, of draafde een hollend paard zijn stal binnen.

Maar iedereen keek even blij en tevreden, zoodat de grijze Sint hun ook een hartelijk welkom heette, en met een vriendelijk toeknikken van zijn eerwaardig-grijs hoofd sprak:

„Ik zie, dat jullie een gelukkigen tijd hebt gehad; niet-tegenstaande de ongevallen, die sommigen overkwamen, ga ik nu over tot een beslissing, wie wel de gelukkige prijswinner zal zijn!”

Terwijl hij dit sprak, richtten aller blikken zich naar een prachtig-gekleede pop, die haar gelijke niet had, zóó rijk zaaf ze nog in bont en fluweel!

Sint begon dan ook bij haar, en dus gaf ze het verslag van haar wedervaren:

„Ik kwam bij een aardig klein meisje in huis. En o, wat was die dol op mij! Ik moest altijd bij haar blijven. Aan tafel had ik mijn vaste plaatsje aan haar rechterhand; in rijtuig, of auto, eveneens, en ik sliep in een ledikantje, aan haar voeteneinde.”

„Maar heb je haar w a a r l i j k gelukkig gemaakt?”...

„Ik zou meenen van wél, want U hadt eens moeten zien, met wat een stralend gezichtje ze soms een uurlang voor den spiegel kon staan, om het blauwe lint in het haar te strikken, precies op dezelfde manier, als bij mij.”

„O, maar dan moet ik je tot mijn spijt betuigen, dat

ik het heél niet met je eens kan zijn; want dan maakte je haar i j d e l, in plaats van gelukkig! Dat scheelt nog al wat!”

Dus wendde hij zich af, om weer een ander verslag aan te hooren.

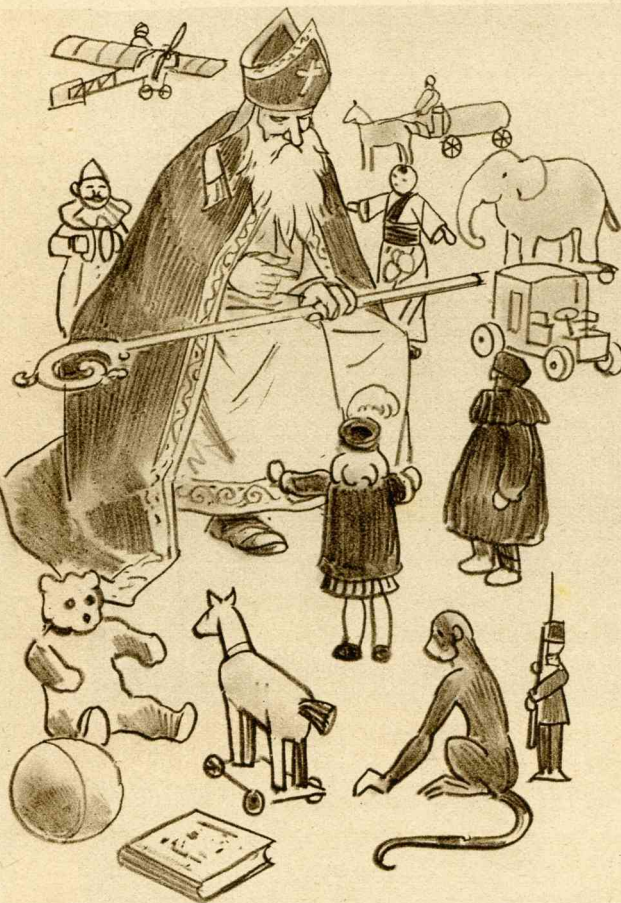
Ditmaal was het een eenvoudig tinnen-soldaatje, dat een arm en een been had verloren in den strijd, om zijn eigenaar „gelukkig” te maken, naar hij hoopte!

„Ja, zeker, Sint-Nicolaas” sprak de dappere dreumes, met de nog overgebleven hand het militair saluut brengend. Ik geloof niet, dat er ooit iemand zoo gelukkig was, als de jongen, die mijn regiment aanvoerde!”

„Zoo! Dat magik hooren! Wat deed je dan voor hem?”

„Wel, iederen dag vocht ik voor hem; bombardeerde fort en veroverde vlaggen en vaandels op den vijand, en dit alles natuurlijk met levensgevaar!”

Nóg staat het mij levendig voor den geest, hoe 't er langs ging, in den laatsten veldslag, waar ik twee van

mijn ledematen, en mijn kameraden verloor!... De zuster van onzen commandant voerde de tegenpartij aan. De kogels vlógen ons letterlijk om de ooren en nog nooit had ik zoo'n verwoed gevecht meegemaakt. Plotseling renden beide generaals op elkaar af; — in hun furie ons allen onder den voet trappend; — en toen werd het een geregeld vuistgevecht, man tegen man; dus zoo eerlijk mogelijk.”

„Maar nu vat je dat toch hoop ik niet zóó op,” viel de eerwaardige Bisschop van Spanje nu in, „dat je die twee luidjes gelukkig hebt gemaakt? Neen, als je in plaats van tot strijd, tot een verzoening hadt opgewekt, dat was iets anders geweest!”

Verdrietig keerde hij zich nu ook af van het eenvoudige tinnen-soldaatje om andermaal uit te kijken naar iemand, die meer waardig zou zijn, den gouden kroon te dragen, door de vriendelijke Feeën-Koningin uitgelooft.

Nèt kwam het „Sprookjes Boek” aangewandeld, in alle staatsie; omstuwd door een leger van kabouterpages.

„Ha, kameraad! Naar jou keek ik juist al uit,” klonk Sint-Nicolaas' gulle begroeting.

„Heb jij een van mijn „Jong Volkje” bijzonder gelukkig kunnen maken?”

„Ja, zeker, Sint Nicolaas,” luidde het antwoord onvervaard. „U zult zich nog wel herinneren, dat U mij naar zoo'n kleinen woelwater zondt? — O, als U eens gezien hadt, hoe gelukkig ik hem maakte!... Van den ochtend tot den avond was hij met mij bezig; en zelfs als Moeder hem naar bed gebracht had kon hij nóg niet van mij uitscheiden, en haalde mij van onder zijn kussen te voorschijn, wat dunkt me toch wél bewijst, hoe ingenomen en gelukkig hij met mij was!”

„Gelukkig?... Och, Sprookjesboek! Sprookjesboek!”

zuchtte de Sint; zijn grijs hoofd schuddend, dat geen haar meer op zijn plaats zat!

„Zie je dan niet in, dat je hem eer òngelukkig maakte? Zijn schoolwerk verzuimde hij om je; en zijn Moeder bedroog hij, door nèt te doen, of hij slapen ging. — Neen; jij hebt ook allermist den gouden kroon verdiend!”

Zóó kreeg Sint nog menig verslag van allemaal speelgoedluidjes, die zich verbeeldden, dat zij zich dan toch wel extra inspanden! Maar allen hadden ze 't een of 't ander over het hoofd gezien, dat juist de waarde van „gelukkig-maken” benam.

Onze arme Sint-Nicolaas was nu ten slotte zóó teleurgesteld, dat hij niet wist, wát te beginnen!

Opeens kreeg hij een vrij leelijk houten popje in het oog, dat zich bescheiden in een hoekje teruggetrokken had.

„Wel, heb jij ook iemand gelukkig gemaakt, beste meid?” vroeg de Sint, vriendelijk.

„Neen: zij heelemaal niet!” riep er een, voorbarig. „Het kleine meisje, dat haar gekregen had, gaf haar nota bene weg!...”

„Gaf ze haar weg?... Hoe heb ik 't nú?” vroeg Sint-Nicolaas verbaasd.

„Och ja, mijnheer: Ze gaf mij aan een ziek jongetje, viel hout-Popje verlegen in.

„Zóó! En ging het haar aan 't hart, dat ze, — al was het dan ook vrijwillig, — afstand van je moest doen?”

„Dat geloof ik wel. Tenminste ik heb later gehoord, dat zij er om gehuild heeft.”

„En is het ventje nu beter?”

„O ja, Mijnheer.”

„Speelde hij nog wel met je?”

„Ja zeker. — En zijn Moeder óók.”

„Wat zeg je?... Een groot-mensch zou nog met je gespeeld hebben?...”

„Heusch, Mijnheer! En de moeder kuste me zelfs! Want ze zei, dat ik haar kleinen vent had beter gemaakt. Maar dat begrijp ik eigenlijk niet, want ik ben toch geen drankje, dat hij innam.”

Bij die laatste opmerking deed de goede grijze Bisschop zijn gezelligen gullen schaterlach weerklinken. En houten-Popje over het harde hoofdje streelend, sprak hij, met innige waardeering:

„Er zijn nog een boel andere dingen, waarmee je een zieke kunt beter maken!”

En wat denk je, dat hij toen deed?...

Hij riep tot de Feeën-Koningin:

„Goede Fee. Nú heb ik eindelijk toch gevonden degeen, die Uw gouden kroon verdient: Haar eerste eigenaresje maakte ze gelukkig, want die bedreef een daad van zelfverloochening. Een ziek ventje heeft ze gelukkig gemaakt door hem de gewenschte afleiding te bezorgen, toen hij maar steeds onbeweegelijk-stil moest liggen! En zijn Moeder maakte zij daardoor zoo onbeschrijflijk dankbaar en gelukkig, dat die haar herhaaldelijk kuste, en aan het hart drukte...”

En terwijl de Goede Fee het gouden kroontje plaatste op het hoofd van houten-Popje, juichten allen dit van ganscher harte toe; en eenparig hebben ze toen ook besloten, dat ze hun uiterst best zouden doen, om ons „Jong Volkje” op dit aanstaande groote Kinderfeest gelukkig te maken, door ze tot net zulke daden van zelfverloochening op te wekken, als houten-Popje had gedaan, bij het kleine meisje, in wier bezit zij was geraakt.

En zullen jullie, van je kant, nu óók je best doen, om aan het speelgoed, dat je soms krijgen mocht, niet al te veel moeilijkheden in den weg te leggen, bij de uitvoering van dit goede voornemen?

We zullen zien en hopen!....

